

א וְכֹל הַטֶּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ מִשֵּׁכֵב זָכָר. תִּפְּן תְּנִינָן, א"ר יהודה, אין העולם מתנהג אלא בתרין גוונים, דאתו מסטר אתתא, דאשתפכת חפימת לבא. הה"ד, וְכֹל אִשָּׁה חֲכַמַת לֵב בִּידֵיהָ טוֹו וַיִּבְיֵאוּ מִטּוֹה אֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאֲרָגְמָן. ומאי מתין. אַתְּ הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאֲרָגְמָן, גוונים דכילין בגו גווני.

ב הה"ד, דְּרִשָּׁה צֹמֵר וּפְשָׁתִים וַתַּעַשׂ בַּחֲפֶץ כַּפִּיהָ. וכתוב בידיה טוֹו. מאי טוֹו. א"ר יהודה, טוֹו בדינא, טוֹו ברחמי, א"ר יצחק, אמאי אתקריא אשה. א"ל, דכיליא בדינא, וכיליא ברחמי. ת"ח, דא"ר אלעזר, כָּל אֶתְתָּא בדינא אתקריאת, עד דאטעמת טעמא דרחמי. דתנא, מסטרא דבר נש

חלופי גרסאות

א ה"ג בדפוסים ראשונים נ"א טב (מונקאטש) ב נ"א מוסיף ע"ד דכיליא (קראקא). ג נ"א ברחמיה (קראקא) ד נ"א דאתעמת (דפוסים ראשונים).

מסורת הזהר

א (במדבר לא) מטות א. ב (שמות לה) מטות א. ג (משלי לא) תוריע קסת.

הסולם

אין העולם מתנהג אלא בתרין גוונים חסד ודין
ב) הה"ד דרשה צמר וגו': ז"ש דרשה צמר ופשתיים ותעש בחפץ כפיה. שצמר הוא רחמים כמו ארגמן. ופשתיים הוא דין, כמו תכלת. וכתוב, בידיה טוֹו, מהו טוֹו. א"ר יהודה, טוֹו בדין טוֹו ברחמים, כלומר, שערבו והמתיקו דין ברחמים זה בזה. אמר ר"י, למה נקראת אשה. א"ל, מפני שכלולה בדין וכלולה ברחמים. בוא וראה, שאמר ר' אלעזר, כל אשה נקראת דין עד שטועמת טעם הרחמים, דהיינו עד שתנשא לאיש, והזכר הוא רחמים. שלמדנו, מצד הגבר בא הלבן שבולד, שהוא רחמים, ומצד

מאמר

א) וכל הטף בנשים וכו': וכל הטף בנשים אשר לא ידעו משכב זכר. שם למדנו, א"ר יהודה, אין העולם מתנהג אלא ב' גוונים, הבאים מצד אשה הנמצאת חכמת לב. ז"ש, וכל אשה חכמת לב. רומז למלכות, הנקראת חכמה תתאה, בידיה טוֹו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן, שתכלת היא דין, וארגמן הוא רחמים. ומה מביאים. היינו רק ב' גוונים, את התכלת ואת הארגמן. שהם הגוונים הכלולים תוך גוונים. כי ארגמן כולל לבן אדום ירוק. ותכלת כוללת, גוון שחור. (דפו"י דף נ"ו ט"ג)

ב זהר **ממות** **חדש**
אָתִי תִּוְנָא, וּמִסְטָרָא דְאַתְתָּא אָתִי סוּמְקָא, טַעְמָא ׀ אַתְתָּא מִתּוּנָא,
י תּוּנָא עֲדִיף.
(ג) וְת"ח, אַמַּאי אָסִירֵן נְשָׂא שְׁאָר עֲמִין דִּידְעֵי מִשְׁכְּבֵי דְכוּרָא. מִשּׁוּם דְתִנּוּן,
אֵית יְמִינָא, וְאֵית שְׁמַאלָא. יִשְׂרָאֵל, וְשְׁאָר עֲמִין. גֵּן עֲדָן, וְגִיּהֲנָם. עֲלָמָא דָּא,
וְעֲלָמָא דְאַתִּי. יִשְׂרָאֵל לְקַבְּלֵי דְרַחֲמֵי, וְשְׁאָר עֲמִין לְקַבְּלֵי דְדִינָא. וְתִנּוּן, אַתְתָּא
דְאַטְעַמַת טַעְמָא דְרַחֲמֵי, רַחֲמִין נְצַחָא. * אַתְתָּא דְטַעְמָא טַעְמָא דְדִינָא, דִּינָא
בְּדִינָא אַתְדַּבְּקַת. וְעַלִּיּהּ אַתְקֵרִי, ׀ וְהַפְּלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יָדְעוּ שְׂבַעָה.
(ד) וְע"ד תִּנּוּן, הַנְּבַעֲלַת לְגוּי, קְשׁוּרָה ׀ בּוּ פְּכֻלְבּ. מַה פְּלָבָא תְּקִיפָא
בְּרוּחִיָּה, תְּצִיפָא. אוּף הֵכִי דִינָא בְּדִינָא תְּקִיפָא, תְּצִיפָא בְּכוּלָּא.
(ה) ׀ הַנְּבַעֲלַת לְיִשְׂרָאֵל, תִּנּוּן, כְּתִיב, ׀ וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם
חַיִּים פְּלִכֶם הַיּוֹם. מ"ט, מִשּׁוּם דְנִשְׁמַתָּא דְיִשְׂרָאֵל, אַתְיָא מְרוּחָא דְאַלְהִים
חַיִּים. דְכְּתִיב, ׀ כִּי רוּחַ מִלְּפָנֵי יַעֲזוּף. מִשְׁמַע דְכְּתִיב מִלְּפָנֵי. וּבְג"כ אַתְתָּא
יְדֵהִיא בְּתוּלְתָא, יְדֵלָא אַתְדַּבְּקַת בְּדִינָא קְשִׂיא דְשְׁאָר עֲמִין, וְאַתְדַּבְּקַת
בְּיִשְׂרָאֵל, רַחֲמִין נְצַחָא וְאַתְפְּשֶׁרֶת.
(ו) וְת"ח, כְּתִיב ׀ כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. מַאי חֶסֶד. הוּא חַד

מסורת הזהר **חלופי גרסאות**
(ז) (ישעיה נז) משפטים תקד. (ה) (דברים ד) ב"ב קסד. ה נ"א דאתתא (דפוסים ראשונים). ו נ"א וחורא עדיף
(ז) (ישעיה נז) משפטים קפ. ז (תהלים פט) הקשה"ז קעו (קראקא). ז נ"א וישראל (דפוסים ראשונים). ח נ"א מוסיף
תרומה תשלט. היא בו (קראקא). ט נ"א מוסיף בתולה הנבעלת (מונקאטש
במרובעים). י נ"א דהא (דפוסים ראשונים) כ ואל (דפוסים ראשונים).

הסולם **מאמר**
אין העולם מתנהג אלא כתרין גוונין חסד ודין
(ד) וְע"ד תִּנּוּן הַנְּבַעֲלַת וכו': וע"כ
למדנו, הנבעלת לגוי, קשורה בו ככלב. מה
הכלב תקיף ברוחו ועז פנים אף דין בדין
כשנתדבק, הוא תקיף ברוחו ועז פנים כנגד
כל.
(ה) הַנְּבַעֲלַת לְיִשְׂרָאֵל תִּנּוּן וכו':
הנבעלת לישראל, למדנו, שכתוב, ואתם
הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום. מהו
הטעם. הוא משום שנשמת ישראל בא מרוח
אלקים חיים. שכתוב, כי רוח מלפני יעטוף
משמע שהרוח הוא ממנו, כי כתוב מלפני.
ומשום זה, אשה שהיא בתולה שלא נתדבקה
בדין הקשה של העמים האחרים, ונתדבקה
בישראל, הרחמים נוצחים את הדין, ונתכשרה.
(ו) וְת"ח כְּתִיב כִּי וְגו': כוּא וְרָאָה,
כתוב, כי אמרתי עולם חסד יבנה. מהו חסד.
ומשיב, הוא אחת מהספירות העליונות של
המלך, שהוא ז"א, ונשמות ישראל קראם הקב"ה
חסד
ומצד האשה בא האדום שבוֹלֵד, שהוא דין.
וכשטעמה האשה מהלבן, שהוא רחמים, היא
מעדיפה את הלבן. כי הלבן הכלול מדין, הוא
עיקר השלמות.
(ג) וְת"ח אַמַּאי אָסִירֵן וכו': כוּא
וראה, למה נשי העמים האחרים שידעו משכב
זכר, אסורות. הוא, משום שלמדנו, יש ימין
ויש שמאל. שהם ישראל ימין, והעמים האחרים,
שמאל. גן ערן ימין, וגיהנם שמאל. העולם
הזה שמאל, והעולם הבא ימין, ולפיכך, ישראל
הם כנגד הרחמים, והעמים האחרים הם כנגד
הדין. ולמדנו, אשה הנשאת לישראל, שטעמה
טעם הרחמים ממנו, הרחמים נוצחים את הדין.
כנ"ל בדבור הסמוך, אחר שהאשה טעמה את
הלבן היא מעדיפה את הלבן. והאשה המתחברת
עם גוי, שהוא דין, היא טעמת ממנו טעם דין,
ודין בדין נתדבק. ועליהם כתוב, והכלבים
עזי נפש לא ידעו שבעה.
(דפויי דף ג"ז ט"ג * ט"ד)

זהר ממוות חדש ג
מכתרי עילאי דמלקא. דנשמטא דישראל קרא ליה קב"ה חסד, על תנאי
דיתבני, ולא ישתיצי חסד מעלמא, משמע דכתיב יבנה.
(ז) בג"כ תנינן, מאן דשצי חסד מעלמא, אשתיצי הוא לעלמא דאתי.
וע"ד פתיב, (ח) לא תהיה אשת המת החוצה, בגין למיעבד חסד עם מיתא,
ואתעביד פנינא, דכתיב עולם חסד יבנה.

מסרת הזהר
(ח) (דברים כה) ויצא קפת.

מאמר	הסולם	אין העולם מתנהג אלא כחסד ודין
חסד, על תנאי שתהיינה נבנית בחסד, ולא יכלה החסד מן העולם. זה משמע, משכתוב, יבנה.	מהעולם הבא. וע"כ כתוב, לא תהיה אשת המת החוצה. כדי לעשות חסד עם המת, ויהיה נעשה בנין, דהיינו שיוליד בן על שמו שכתוב עולם חסד יבנה.	סליק פרשת מטות
(ז) בג"כ תנינן מאן וכ': משום זה למדנו, מי שמכלה חסד מן העולם, יכלה הוא (דפווי דף ג"ו ט"ד)		

